

S.O.S.

I ve světě plném míru, klidu a pokoje je vždy černé místo, temné a nenávistné. Říkejme mu třeba "kaz". Je to malá, klidně naprosto titěrná část světa, která v sobě shromažďuje všechnu zlobu, nenávist, strach a chaos celého světa na jednom místě.

Toto místo je v "mírumilovném" světě označováno jako Světová Odpadní Složka. Pro upřesnění - v roce 2983 byla na Národní srazu států řečena pouze jedna věc. „Vězení jsou plná!“ vykřikl prezident Spojených států Amerických Alfred F. Jones přes celý sál a rukou praštil do stolu (snad aby na sebe upoutal ještě větší pozornost než doteď). A to i teď na něj všichni prezidenti všech světových zemí, kterých bylo požehnaně, upírali oči a netrpělivě čekali, co přijde dál. Postavil se vysoký svalnatý muž s blond vlasy načesanými dozadu a blankytně modrýma očima. Upravil si malý mikrofónek u pusy. Všichni v sále se na něj otočili a čekali, co Ludwig Beilschmidt, prezident Německa, řekne. Muž se nadechl a hromovým, ale vcelku přívětivým hlasem řekl: „Dámy a pánové...“ Na chvíli se odmlčel a přejel pohledem všechny přítomné. Až se ujistil, že všichni dávají pozor, (dokonce i Feliciano Vargas, hlava Itálie, seděl zarytě na židli) pokračoval: „Věděli jsme, že tento den jednou nadejde. Přeplněné věznice byly problémem i ve 22. století a i tehdy se s tím zvládli vypořádávat, tak nechápu proč tu svoláváme takovéto shromáždění. Je to absurdní, když si vzpomenu, že první Národní sraz států byl svolán kvůli ukončení 4. světové války a my ho svoláváme kvůli takové drobnosti. „A navíc...“ Němec už dále své argumenty obhajovat nemohl, poněvadž se do diskuse připojil prezident, který měl asi něco velmi důležitého na srdci.

„Drobnosti?! Vy jste se snad zbláznil?“ vykřikla hlava Velké Británie král Arthur Kirkland „To si snad nepamatujete, co to udělalo s Francií? A neříkejte, že vy v Německu nemáte problémy s umístěním vězňů?“ pokračoval a zlostí vyskočil ze židle. Němec jen odvrátil zrak a uraženě se posadil. Uznal, že to co řekl, bylo asi trochu přes čáru. Král Arthur se chopil šance něco říct a jako pravý gentleman se narovnal a nahodil výraz naprosté nadřazenosti. „Podle sčítání všech vězňů na světě, které proběhlo před půl rokem, je uvězněných lidí přes 9% lidské populace. To je počet obyvatel jednoho většího státu. Pokud se budou tyto počty zvyšovat, už nebudou stačit ani věznice ani peníze na výstavbu nových.“ Brit svěsil hlavu a snažil se přemoci k vyřknutí návrhu, který by mohl ten to problém vyřešit. Musel ale na to sebrat veškerou odvahu, což on jako král Velké Británie měl. Zvedl hlavu a řekl: „Mohli bychom všechny vězně převést na jedno místo.“ V sále nastalo na deset sekund hrobové ticho. A pak vypuknul obrovský poprask. Všichni vyskočili ze židlí a začali se dohadovat. Jedna polovina byla pro a druhá proti, jak to tak u závažných věcí bývá. Všichni se ale ptali na to samé. Kde by přesně všichni ti zločinci byli? Najednou se ozval hlučný pištivý zvuk a ten všem oznamoval, ať se zklidní. Prezidenti se usadili, až na jednoho. Ivan Branginski, prezident Ruska, přebral slovo. „Ten to nápad není špatný, ovšem kde bychom našli zemi, která by se jich všech ujala?“ Na tuto otázku nepřišla žádná odezva. Taky jaký stát by chtěl ze sebe udělat obrovskou věznici? „Měl by to být stát na očích. Nějaký, který není odlehlý, aby se tam dali lehce poslat posily nebo zásoby. Nejlepší by bylo v Evropě, ale nesmí to být u moře, aby nám vězni neutíkali přes vodu.“ Branginski přemýšlivě nakrčil nos a hledal nejlepšího kandidáta, ale podvědomě už tušil, kdo to je. V hale bylo ticho až takové, že zvuk odsunutí židle zněl jako výbuch atomové bomby. To se postavil člověk, který hodlal obětovat svůj domov a vlast pro dobro lidstva. Přítomní se na něj otočili a s pokorou a vděkem, přikyvovali.

„Jste si jistý?“ otázal se Rus stojícího muže s hnědými vlasy a smaragdovými očima. „Ano. Není lepší místo na uskladnění vězňů než srdce Evropy, naši vlast milujeme, ale pokoj lidstva je nejvyšší prioritou,“ muž měl na krajíčku. Nechtěl vidět svou milovanou vlast takhle, ale jinak to nešlo.

„Nuže dobrá,“ pronesl Branginski. „Vězni se tedy přesunou do...“ odmíchl se a pohlédl na muže stojícího před ním, který slabě přikývl hlavou. Viděl jak se jeden malý stát vzdal všeho pro mír ostatních. Bylo mu jich líto, všech těch 10 miliónů lidí, kteří přijdou o domovy. „Přesunou se do... České republiky!“

A tak se stalo. Ze státu plného tradic a bohaté kultury se stalo obrovské vězení pro všechny zločince světa. Vypadalo spíše jako obrovské město, které bylo plné jen zašlých šedých staveb, které tvořily spleť bludišť ulic. Všichni bývalí obyvatelé už byli dávno pryč a tady už 30 let fungovala věznice o rozloze celé České republiky, kolem které se postavily obrovské hradby.

Tento příběh bude o mužích a ženách, kteří se rozhodli vzít si svou svobodu zpět i po těch 30 letech mučení v největším vězení světa - Světové Odpadní Složce- SOS.

Za zdmi SOS se vězni sektoru A1 v hlavním středisku v Praze na zbytcích Václavského náměstí právě řadili k ranní rozcvičce. Muži a ženy různých výšek, různých vyznání a různých barev kůže ve stejných tmavě modrých vězeňských hábitech. Byla to hlavní skupinka asi 600 lidí, která pobývala ve středu Prahy. Další skupinky byly jinde. Všichni se seřadili do velkého obdélníku a před ně si na pódium u Národního muzea stoupl jeden z dozorců a začal s lehkými cviky. Vězni po muži bezmyšlenkovitě začali opakovat s velkou dávkou nelibosti. Kolem cvičících vězňů byly rozestavěny hlídky, které bedlivě pozorovaly průběh rozcvičky. I na kontrolních věžích bylo rušno. Za brzkého letního rána se slunce stačilo vystoupat tak vysoko, že horké paprsky mohly rozpouštět asfalt na cestách a pařit na záda vězňů. „Pauza!“ vykřikl muž z pódia do mikrofonu u ucha a jeho burácivý hlas zaduněl v uších všech vězňů. Ti se zmořeně sesunuli na zem a těžce oddychovali. Mladý muž stojící na okraji náměstí se neudržel na vlastních nohách a malém se skácel k zemi. To víte, každé ráno cvičení, málo spánku a jídla nedělá s lidským tělem nic dobrého. Už už chlapec čekal pád na tvrdou zem, ale ta nepřišla. Zezadu ho totiž stihla zachytit mladá dívka s dlouhými, zrzavými vlasy, jejichž nepoddajnost a kudmatost připomínala rudě planoucí oheň. „V pohodě, Niku?“ přecedila mezi zuby dívka, když se snažila udržet chlapce na nohou. „Dá se to tak říct,“ odpověděl hoch. Dívka Nika opatrně posadila na rozpálenou zem a starostlivě mu položila ruku na rameno. „No moc to tak nevypadá. Chvilí si odpočiň,“ řekla mu a sedla si vedle něj. „Dík, Ell. Tyhle rozcvičky mě brzo zabijí,“ postěžoval si chlapec a rukou si bolestně promnul zátylek. Dívka se na něj podívala a mírně nadzvedla jedno obočí. Na znamení toho, že to co řekl, bylo pro ni trochu absurdní. „Mluvíš, jak nějaký padesátník,“ řekla a hlasitě se rozesmála, takže ji musel Nik uklidňovat, aby si jich nevšimli dozorcí. Když se uklidnila, zapřela se rukama o zem a pozorovala krásnou modrou oblohu. „Niku?“ pošeptala klidným hlasem a zrak stále upírala na nebe, které ji asi neuvěřitelně fascinovalo.

„Hmm?“ zamručel a jemně k ní naklonil hlavu. Čekal na odpověď. „Chtěl bys odsud odejít?“ Chlapce tato otázka zaskočila. Čekal všechno, ale ne tohle. Chvilí si myšlenku převracel v hlavě a hledal nejlepší a nejreálnější odpověď. „Myslím, že ne,“ odpověděl a položil se na rozpálenou zem náměstí. Dívka se pousmála. Vždycky byl takový. „Že jsem se vůbec ptala,“ řekla a když si chtěla lehnout za ním, muž na pódiu oznámil konec rozcvičky. Všichni vstali a odebrali se ke snidani. Nik s Ell se vecpali co nejvíc dopředu, takže si mohli ve vydávací hale zabrat to „nejlepší“ jídlo. Oba seděli na svém obvyklém místě u okna. Vydávací místnost byla obrovská hala, kde se jedlo. Stoly tu byly dlouhé a židle byly jakž takž stabiilní. Prostě sedět se na nich dalo. Oba v klidu jedli jakou si podivnou kaši s hrudkami. Radši ani nemyslet na to, co to je, jen to do sebe rychle nasoukat a jít. Když už dojídaly poslední kousky, někdo si to zamilil k jejich stolku. Byl to vysoký muž, nesoucí ták s jídlem, podle oblečení taky vězeň. Už byl od nic jen pár kroků, jen několik centimetrů a.... Nic. Prošel kolem nic bez jakéhokoliv povšimnutí. Jediné, co zanechal, byl malý lístek na Nikově táčku.

„Kdo ti to dal?“ ptala se horlivě Ell a začala Nika vybízet, aby ten tajemný papírek otevřel. Zrovna teď po snidani nebyl na Karlově mostu nikdo, takže měli aspoň klid. Všichni ostatní si šli užívat volno do odpoledního programu. Teď můžou aspoň dohnat, co nenaspali v noci. „Nevím, kdo mi to dal, jasný? Jsem stejně překvapený jako ty,“ vyjel na ní a rukou začal otevírat papírek. Ell se mu zvědavě dívala přes rameno, ale vzhledem k tomu, že Nik byl asi o hlavu a půl větší, moc jí to nešlo. Tak si jednoduše rychle stoupla vedle něj. Z papírku vyklouzlo překvapivě úhledné písmo napsané černým inkoustem. Samozřejmě bez podpisu. Na bílém papírku stálo: „Vyzývám všechny, ať se po večerce dobrovolně! dostaví do opuštěné budovy č. 32.“ Oba se na to chvíli dívali a pak jednohlasně řekli: „dem tam!“

Noc byla tmavá, naprosto dokonalá pro noční vycházku. Nik nervózně přešlapoval na kraji 31. ulice a netrpělivě vyčkával na příchod Ell, která měla přijít z dívčích kasáren, tak jak se domluvili. Najednou se z poza rohu objevila tmavá postava. Nik se zprvu vyděsil, že by mohl být odhalen, ale když si uvědomil že postava, která se blíží, je Ell, jeho strach pominul. Společně se vydali tmavou nocí přímo k opuštěné budově č. 32. Naneštěstí budova nebyla daleko, tak se nemuseli strachovat, že by je snad uviděla noční hlídka.

Už stáli před hlavní bránou a nenápadně vklouzli dovnitř. Ell se nervózně držela lemu Nikovy košile, ale stále se snažila jít co nejvíce vepředu a nebýt Nikovi přítěží. Vevnitř byla neobyčejná tma. „Jsme tu dobře?“ optala se potichu Ell a rozhlížela se po černé místnosti, kde nešlo vidět ani na dva kroky dopředu. „Mělo by to být tady,“ procedil mezi zuby a snažil se v té tmě najít nějaký vztyčný bod, který by mu aspoň trochu napověděl, kde se to právě nachází. A jako odezva na jejich pochybnosti se před nimi otevřely obrovské dveře a vpustily dovnitř oslepující světlo. Když se Nik a Ell konečně zúžily panenky, mohli si pořádně prohlédnout místnost, kde se zrovna nachází. Místnost byla plná.... Lidí a zbraní. Oba na to chvíli zírali, ale hlasy a ruce, které je strkaly dovnitř, jim to překazily. Rychle si stoupli někam na bok a poslouchali muže s pleškou a obrovskými kruhy pod očima, stojícího u stolu. Po chvíli zvedl hlavu a obletěl pohledem všechny přítomné.

„Tak lidi...,“ na chvíli ztichl. Pak opět pokračoval svým hlubokým a zvučným hlasem:

„Všichni víme, proč tu jsme.“ Nik s Ell pomalu zakroutili hlavou a věnovali si nechápavé pohledy.

„ Jsme tu, abychom naplánovali útěk z SOS! " vykřikl a všichni v sále propukli v jásot. Nikovi se na pár sekund naprosto zastavilo srdce. „Útěk? To přece... " na tohle jediné se Nikova mysl zmohla. Zato Ell vedle něj vypadala, že se jí ten nápad náramně zalíbil. Okamžitě se otočila k Nikovi a začala mu třást s ramenem. „ Niku! Niku! To je šance. Můžeme odsud odejít. Můžeme být zase volní, " vykřikla na něj a nepřestala mu lomcovat s rukou. Nik se na ni podíval s pohledem zpráskaného psa. To Ell trochu zaskočilo. Ale podvědomě tušila, kam tím míří. „ Ty tu chceš zůstat? " zeptala se nakonec nevěřičně a spustila ruce z jeho ramene. „ Užj sem ti to říkal, ne? " procedil mezi zuby a zatnul pěsti. Ell od něj kousek odstoupila a ve tváři měla výraz naprosté zmatenosti. Jaký vězeň by chtěl zůstat v lapáku, když se mu naskytá možnost utéct. Ell to vzdala. Svěsila hlavu a ruce. „ Tak ok, " řekla nakonec. „ El, jestli chceš... " nestačil to ani doříct „ Ne, to je v pohodě, " řekla, skoro až vykřikla Ell a mile se na něj usmála. „ Když nepůjdeš ty, tak já taky ne, " řekla a stoupla si zpátky vedle něj. Nikovi bylo Ell tak lito. Chtěl pro ni jen to nejlepší. I svobodu by jí rád dál, ale bál se. Bál se, že by se něco stalo, a on by ji ztratil. Když v sále nastalo ticho, muž u stolu opět promluvil: „ Kdo půjde s námi, přijde zítra zase sem, zase v tuhle hodinu. Můžete jít, " řekl a odešel někam pryč. Všichni se začali tlačit ven. Ell s Nikem se přimísili do davu a rychle vyklouzli ven.

Když se Nik s Ell rozdělili a každý šel zase zpátky do svých ubytoven, Nik přemýšlel nad Ell. Uvažoval, jaké by to bylo, kdyby odešli. Čím více nad tím přemýšlel, tak si uvědomoval, že chce odejít a být volný.

Ráno se Nik probudil, rozhodl se, že dá Ell malé překvapení, na které nikdy nezapomene. Rozhodl se jí dát svobodu.

Na ranní rozcvičce to probíhalo jako vždy. Nevyspalost, nervozita a nepatrné nadšení vládlo všude kolem. Přes noc se zpráva o útěku rozšířila mezi všechny vězní sekce A1, a tak bylo napětí všude kolem. Nik s Ell byli na svém obvyklém místě. Ell se rozhodla předešlou noc naprosto vymazat, a tak dělala, že se nic nestalo. To Nika trochu znepokojovalo. Ale co už. Rozcvička proběhla hladce. Ale celkově celý den byl napjatý a únavný. Nik s Ell celé dopoledne prochodili po Praze, čímž se vyhnuli odpolednímu programu neboli únavné práci na poli. Kvečeru si sedli na své oblíbené místo- na zábradlí Karlova mostu, a společně se dívali na Vltavu v krásném světle napadajícího slunce.

„ Rozhodl sem se, " zašeptal Nik a vzhlédl k zapadajícímu slunci, jehož paprsky tvořily krásné červánky.

„ Rozhodl? Cos rozhodl? " zeptala se nechápavě Ell a rychle k němu zvedla hlavu. Nik se pousmál a bez toho, aby se na ni podíval, řekl: „ Rozhodl sem se bojovat za náš svobodu. " Ell se rozzářily smaragdové oči a málem jí i slza ukápěla. „ Děkuji, " zašeptala a položila si hlavu na Nikovo rameno. Chlapec se pousmál a objal ji jednou rukou kolem ramen. Oba se společně dívali na západ slunce, který měl započnout jejich nový úsek života. Život na svobodě.

Před budovou 32 bylo docela rušno. Přišlo ještě více lidí než včera, jak si Ell a Nik všimli. Stáli na kraji příjezdové cesty a čekali, co se bude dít dál. Chvilí se nic nedělo, pak se ale otevřely obrovské kovové dveře a v nich stálo asi devět lidí. Každý od zdola nahoru ověšený zbraněmi. Vepředu stál ten plešatý muž z předešlé noci a přísně si prohlížel dav před nim. Všichni přítomní upírali zrak před sebe na partičku ozbrojených vězňů a začali si mezi sebou potichu pošuškávat. Mladá žena stojící mezi těma devíti vystoupila a promluvila k přítomným: „ Teď si

rozdělíme zbraně, každý bude mít jednu. Uděláme dvě skupiny. Jedna půjde vepředu a bude prodírat cestu a ta druhá bude dávat pozor, že nás nikdo nesleduje. Půjdeme potichu a rychle, žádné zdržování. Pamatujte, že jste tu dobrovolně. Kdo při zásahu umře, toho tu necháme. Rozumíte?" pronesla žena a s ledovým klidem ukázala na velkou bednu vedle ní. Dva muži odklopili obrovské víko a z ní vyklouzly zbraně snad pro celou armádu. Každý si jednu vzal. Nik s Ell si zabrali dva menší ruské samopaly, ale vzhledem k tomu, že ani jedem nedržel v ruce takovou zbraň, jim to bylo k ničemu. Oba se přidali k obranému týmu, který měl za úkol chránit útočný tým. Po půl hodině rozdělování zbraní a rozzařování do týmů, mohli vyrazit. Ell se ještě nakonec obrátila k Nikovi a váhavě se na něj podívala „Jsi si jistý, že to zvládneme?" zeptala se. Nik chvíli nic neřikal, ale pak se k ní obrátil, dal jí leťmou pusou a laskavě se jí podíval do očí. Ell se přímo topila v jeho kaštanových očích. „Neboj, bude to v pořádku," řekl a vzal ji za ruku. „Pojďme si pro naši svobodu," dodal ještě a pak spolu se široka smějící se Ell vyšel vstříc svému osudu.

Všude výbuchy, hlasy, výkřiky a zvuky smrti. „Celé to šlo až moc hladce, až moc hladce!" znělo Nikovi v hlavě, když utíkal k bráně s Ell, kterou stále pevně držel za ruku. Kulky svištěly všude kolem a hlasy vojáků byly čím dál hlasitější. Hlavní brána od nich byla asi 30 metrů. Z celého povstání jich zbylo už jen pár. Pár jedinců, kteří se snažili vši silou dostat ke svobodě. Postřelení se váleli na zemi v kalužích krve a jejich výkřiky se vpíjely do mozků všech přítomných. Nik s Ell ještě zrychlili a snažili se co nejrychleji dostat k bráně. Nik vzal zbraň, prostřelil zámek na bráně a bránu rozkopl. Světlo jim vplynulo do tváří a čerstvý vzduch jim proudil celým tělem. Konečně to zvládli. Oni to dokázali. Jsou volní. Průzračně modré nebe a nekonečné zelené lesy. Jaký to krásný pohled. Ovšem kulky a výkřiky je popohnaly vpřed. Museli se dostat k lesu, který byl od nich pár metrů. Celou cestu běželi po rovné zemině, kde se nedalo kde schovat před kulkami, kterých bylo čím dál víc. „Stačí se dostat jen k prvním stromům!" vykřikla Ell a přidala na rychlosti. Nik zatnul zuby a zrychlil. Stále ale držel Ell za ruku a snažil se ji co nejrychleji dostat do lesa. Už zbyli jen oni. Všichni z celého odboje byli buď mrtví nebo zatčení. Už tam skoro byli. Ještě kousek. Minuli první strom. Běželi ještě hlouběji do lesa a ladně kličkovali mezi vzrostlými duby a borovicemi. Hlasy za nimi utichli. Neslyšeli ani palbu. Byl to konec. Oba se na sebe s úsměvem podívali a když si konečně uvědomili, že to zvládli, objali se. „Dokázali jsme to!" vykřikla Ell Nikovi do ucha a šťastím se rozplakala. „Já vím," řekl potichu a zmořeně se usmál. „Niku?" zašeptala Ell roztráveným hlasem a ještě pevněji ho objala. „Hmm?" zachroptěl chlapec. „Trefili tě, že?" zeptala se se slzami v očích. Nik se pousmál „Jo." A pohlédl Ell po jejích zrzavých vlasech. Ell trochu od Nika odstoupila. „Tak to máme nastejno," zašeptala a ukázala na svůj vězeňský hábit, který byl na jejím pravém boku roztrhlý a valila z něj krev. Nik se na ni překvapeně díval a pak se na ni smutně zadíval. Váhavě k ní přišel, ruku jí položil na zraněné místo a pak pohledem sjel zase na ni. Naklonil se k ní a políbil.

Oba leželi na zeleném mechu v kalužích krve, dívali se na sebe a usmívali se. Nik vzal Ell za ruku a potichu řekl: „Tak jsme to zvládli. Umřeme svobodní." Ell se na něj usmála. „Doufám, že neumřeš dřív než já. Pěkně na mě počkáš," řekla a pomalu zavřela oči. „Spolehní se," řekl hoch a jemně ji pohládl po vlasech. Po chvíli zavřel oči i Nik, aby si pokojně svobodu, kterou spolu s Ell získali.